

paa, at Antallet af løsgaaende Hunde paa Landet paa mange Steder er tiltaget i den Grad, at en Indskrænkning i Hundeholbet ved Indførelsen af en Hundeskat maatte anses for ønskelig.

Da den i 1824 fastsatte Afgift af 1 Rd. for Hundehol i Kjøbstæderne efter de nuværende Forhold ikke er tilstrækkelig til at udøve nogen mærkelig Indflydelse paa Antallet af Hundene i Kjøbstæderne, og da det store Antal løsgaaende Hunde, der findes i de fleste Kjøbstæder, medfører bethdelige Ulemper og i Tilfælde af Epidemier imellem disse Dyr en ikke ringe Fare, uden at den Nytte, disse Dyr gjøre, staaer i noget Forhold dertil, har Ministeriet været af den Formening, at der kunde være god Anledning til at forhøje den ommeldte Afgift. Ministeriet har endvidere troet, at der var overveiende Grund til ogsaa at gjøre Hundeaagiften anvendelig for Landets Vedkommende, idet Hundenes Antal ogsaa der i det Hele taget er uforholdsmæssigt i Forhold til den Gavn, der høves af dem, og der derhos findes Steder udenfor Kjøbstæderne, der paa Grund af deres tætte Bebyggelse og Befolkning samt dennes Næringsveie og Levevis egne sig til at stilles lige med Kjøbstæderne med Hensyn til den ommeldte Skat, saaledes t. Ex. Frederiksberg og Silkeborg. Da de locale Forhold, til hvilke der ved Paaløget af en eensartet Hundeaagift intet Hensyn vilde kunne tages, imidlertid kunne være meget forskellige, og da navnlig Trangen til at søge Hundeholbet indskrænket ikke vil være lige stor paa ethvert Sted, har Ministeriet ikke anset det for rigtigt ubetinget at forhøje Afgiften for Kjøbstæderne og ubetinget at indføre den for Landet — og det foreliggende Lovudkast gaaer derfor ud paa at bemyndige vedkommende Communalbestyrelser i Kjøbstæderne til at forhøje Afgiften indtil 5 Rd., som man har troet at burde sætte som Maximum, da Hundeaagiften i Kjøbenhavn ved Loven af 28de Januar 1856 er ansat til denne Størrelse, —

samt paa ligeledes at bemyndige Communalbestyrelserne paa Landet til at tage Bestemmelse om Indførelse af Hundeaagift og om dennes Størrelse indenfor det i Placat af 29de October 1824 fastsatte Beløb af 1 Rd. som Minimum og 5 Rd. som Maximum. Da Foranstaltningen ikkun er rettet imod løsgaaende Hunde, har man ved samme Leilighed troet at burde udvide den for Kjøbenhavn ifølge Kongelig Resolution af 11te December 1816, bestemtgjort ved Politiplacat af 27de Januar 1817, og Loven af 28de Januar 1856 § 3 gjældende fritagelse for Afgift af Hunde, der bestandig holdes lænede — dog kun i et Antal af 1 à 2 Hunde for hver Gaard — til ogsaa at gjælde Kjøbstæderne og de Steder udenfor disse, hvor Placaten af 29de October 1824 i Henhold til Lovudkastets § 2 gjøres anvendelig.

Forinden Ministeriet i Henhold hertil har udarbejdet det nærværende Lovudkast, har man givet Indenrigsministeriet Leilighed til at høre sig over Sagen, og dette Ministerium har derefter indhentet en Betænkning fra det veterinaire Sundhedsraad, der tilraader saavel en Forhøielse af Hundeaagiften i Kjøbstæderne som dennes Indførelse paa Landet, navnlig paa saadanne Steder, hvor de locale Forhold nærme sig til Kjøbstædernes.

I Henhold til Placat af 29de October 1824 § 3 oppebærer vedkommende Politikasse den nu paabudte Hundeaagift i Kjøbstæderne. Indenrigsministeriet har imidlertid udtalt sig for, at saavel den paatænkte Forhøielse af Hundeaagiften i Kjøbstæderne som den hele Betaling for Hundetegnet paa Landet burde tilfalde vedkommende Commune, imod at vedkommende Commune selv afholdt alle de Afgifter, som Foranstaltningens Gjennemførelse for dens Vedkommende maatte medføre, navnlig til Anskaffelse af Hundetegn og de nødvendige Protocoller, og da Justitsministeriet ikke har fundet Noget herimod at erindre, er Lovudkastets § 3 affattet i Overensstemmelse hermed.